

РЕШЕНИЕ

№ 374

гр. Сливен, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цанка Г. Неделчева

при участието на секретаря Галина Едр. Пенева
като разгледа докладваното от Цанка Г. Неделчева Административно наказателно дело № 20232230200630 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази:

Производството е образувано по повод жалба от Г. Д. М. с ЕГН ***** от гр. Сливен против НП № 5954 от 10.11.2021 год., издадено от Началник РУ на ОД на МВР – Сливен, с което е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 500,00 лева на основание чл. 264, ал. 1 от ЗМВР за нарушение на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР.

В с.з. жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с процесуален представител, който моли издаденото НП да бъде отменено по съображенията изложени в жалбата и претендира направените по делото разноски.

В с.з. административнонаказващият орган, не изпраща процесуален представител, който да изрази становище по жалбата. По делото е постъпило писмено становище от процесуалния представител на въззиваемата страна, с което моли съда да постанови решение, с което да потвърди като законосъобразно обжалваното наказателно постановление и прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени в своята съвкупност и по отделно като безпротиворечиви и относими към предмета на делото, съдът намира за установено следното от *фактическа страна*:

На 08.10.2021 год. бил съставен АУАН с бл. № 238650 против жалбоподателя за това, че на 08.10.2021 год. около 10,20 часа в гр. Сливен, на бул. *****, в магазин „Била“, след надлежно предупреждение и отдадено разпореждане, изразяващо се в това да предостави документ за самоличност или годни данни, от които да се установи самоличността му,

същият отказва с думите „Нищо няма да ви дам“ и същият напуска проверката преди тя да е приключила, с което затруднява установяването на самоличността и с което съзнателно пречи на полицейските органи да изпълнят задълженията си по служба от ЗМВР. В акта било посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР. В графата за обяснения/възражения жалбоподателят отразил: „С брутално отношение, зверски. Искях да представя документ при МВР. Допъл. възражения ще представя отделно“. Актът бил връчен лично на лицето на 08.10.2021 год. (л. 9 от делото).

На 11.10.2021 год. жалбоподателят подал в РУ – Сливен възражение срещу съставения АУАН, в които изразил становището си за случилото се (л. 12 от делото).

Въз основа на акта било издадено процесното НП № 5954 от 10.11.2021 год., издадено от Началник РУ на ОД на МВР – Сливен, с което на жалбоподателя било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 500,00 лева на основание чл. 264, ал. 1 от ЗМВР за нарушение на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР. В обстоятелствената част на НП било отразено, че случаят не е маловажен, поради което не са налице предпоставките за прилагане хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. НП било връчено лично на жалбоподателя на 24.04.2023 год. (л. 19 от делото).

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Въз основа на нея направи следните **правни изводи**:

Жалбата е процесуално допустима – подадена в законния срок от лице, имащо правен интерес от обжалване, а разгледана по същество е основателна.

Тъй като съдът констатира нарушения на процесуалните правила и то от категорията на съществени, които са основание за отмяна на НП, няма да се спира на това дали е доказано извършването на описаното в АУАН и НП нарушение от жалбоподателя или не.

Както в акта, така и в наказателното постановление, следва изрично да е описано нарушението, както и обстоятелствата, при които е извършено и доказателствата, които го потвърждават, т.е. описаното деяние следва да може да се подведе под конкретна правна норма, съдържаща състав на административно нарушение. Следва съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 1, т. 4 и 5 от ЗАНН, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, да има единство между описанието на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и законните разпоредби, които са били нарушени.

В конкретния случай в обстоятелствената част на АУАН и на НП е описана една и съща фактическа обстановка, като нарушението е посочено, че се изразява в неизпълнение на устно полицейско разпореждане жалбоподателят да представи документ за самоличност, което той отказал и в това, че е напуснал проверката преди тя да е приключила, с което затруднил установяването на самоличността и с което съзнателно пречил на полицейските органи да изпълнят задълженията си по служба от ЗМВР, което е квалифицирано като нарушение на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР.

Следователно в АУАН и в НП са описани две различни нарушения, тъй като законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 64, ал. 4 от ЗМВР, че разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на

очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му. За неизпълнението на разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление са налага административно наказание на основание чл. 257, ал. 1 от ЗМВР. Неизпълнението на полицейско разпореждане и противозаконното пречене на органа на МВР са различни административни нарушения, за които е предвидена различна административнонаказателна отговорност. Съгласно разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН, за всяко административно нарушение се налага отделно административно наказание. След като административнонаказващият орган е описал в обстоятелствената част на НП две нарушения, за които е наложил едно административно наказание, е ограничил правото на защита на жалбоподателя, тъй като е лишен от възможността да разбере за какво е ангажирана административнонаказателната му отговорност – дали за това, че не е изпълнил полицейско разпореждане или за това, че е пречил на полицейските органи да изпълняват задълженията си по служба.

Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН е императивна, тъй като осигурява правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото му да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. Административнонаказващият орган е следвало да спази всички изисквания на нормите на ЗАНН, включително и чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, като неспазването на това изискване води до незаконосъобразност на наказателното постановление и същото следва да бъде отменено само на това процесуално основание, без да се разглежда спорът по същество.

Освен това за пълнота следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР се ангажира административнонаказателната отговорност на лице, което противозаконно пречи на орган на МВР да изпълнява функциите си, ако извършеното не съставлява престъпление. Следователно за да се ангажира административнонаказателната отговорност за нарушение на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР е необходимо деецът да извърши активни действия, с които да противодейства на полицейските служители. В настоящия случай посоченото в АУАН и в НП, че жалбоподателят е напуснал проверката преди тя да е приключила, с което затруднил установяването на самоличността и с което съзнателно пречил на полицейските органи да изпълнят задълженията си по служба от ЗМВР не се подкрепят от събраните по делото гласни доказателства. В своите показания актосъставителят и свидетелят по акта твърдят, че жалбоподателят направил опит да си тръгне, които показания противоречат на показанията на разпитаната ката свидетел Е.К.. От показанията на последната се установява, че е наблюдавала излизането на жалбоподателя от магазина с полицейските служители и отвеждането му до полицейския автомобил, както и че жалбоподателят не се е опитвал да избяга или да си тръгне, нямал и такава възможност, тъй като единият полицейски служител го държал под мишницата.

В настоящия случай своевременно се явява искането на процесуалния представител на жалбоподателя в съдебно заседание за присъждане на разноските във вид на адвокатско възнаграждение и същите следва да се възложат в тежест на въззиваемата страна. Съгласно

разпоредбата на чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по - нисък размер на разноските в тази им част, но не по - малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). В чл. 36, ал. 2 от ЗА е посочено, че размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента, както и че този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е посочено, че ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. В разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес до 1000,00 лева, възнаграждението е в размер на 400,00 лева. В с.з. процесуалният представител на жалбоподателя претендира да им бъдат присъдени разноски, като съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие (л. 66 от делото) същите са в размер на 500,00 лева, поради което съдът намира, че възражението на въззиваемата страна срещу размера на разноските, посочено в придружителното писмо и в становището на процесуалния представител на въззиваемата страна (л. 2 и л. 48 от делото), е основателно. Ето защо съдът следва да присъди разноски в размер на 400,00 лева, като до претендирания размер от 500,00 лева, следва да се отхвърли, като неоснователно.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 5954 от 10.11.2021 год., издадено от Началник РУ на ОД на МВР – Сливен, с което на Г. Д. М. с ЕГН ***** от гр. Сливен, е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 500,00 лева на основание чл. 264, ал. 1 от ЗМВР за нарушение на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА ОД на МВР - Сливен да заплати в полза на Г. Д. М. с ЕГН ***** от гр. Сливен, разноски в размер на 400,00 (четиристотин) лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение, като ОТХВЪРЛЯ до претендирания размер от 500,00 (петстотин) лева, като НЕОСНОВАТЕЛНО.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред СлАС в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____